

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.450/2023/5.

A felperesek:

I.r. felperes I. rendű

I.r. felperes címe

II.r. felperes II. rendű

II.r. felperes címe

A felperesek képviselője:

Dr. Horváth Ügyvédi Iroda I. és II. rendű felperes képviselőjében
ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. File Zsuzsa ügyvéd
ügyvéd címe

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

39.P.21.205/2023/10.

A fellebbezést benyújtó fél:

I. és II. rendű felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül egyetemlegesen a cég1 Zrt.-nek (alperes címe) 108.000 (száznolcezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak személyenként 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az I. és a II. rendű felperesek önálló bírósági végrehajtók, személy5 alkotmánybíró gyermekei.

[2] Az I. rendű felperes végrehajtói irodájának székhelye 2018 augusztusától 2019 júliusáig egy települési ingatlanban volt, amely a cég2 Kft. tulajdonában állt. A cég tulajdonosa 2019. március 11-től személy1, aki 2019. november 26-tól önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetőként járt el.

[3] Az alperes által szerkesztett 24.hu internetes portálon 2023. március 14-én „személy2 találkozott az alkotmánybíróval, akinek végrehajtó lánya személy3 fiának cégétől bérelte irodáját” címmel cikk jelent meg az alábbi tartalommal:

[4] [lead szövege] „A végrehajtók elnöke a NER-elit egyik kedvenc éttermébe beszélt meg találkozót személy5 alkotmánybíróval, akinek mindkét gyereke végrehajtó. Egyikük személy3 fiának cégétől bérelt irodát településben, éppen ott, ahol a politikus irodája is működött. A felperesi testvérek végrehajtói irodái több mint 120 millió forint profitot termeltek 2021-ben. Bár az alkotmánybíró fiát és lányát is név szerint említik a személy3–személy2-ügy nyomozati anyagában, a jelek szerint tanúként sem hallgatták ki őket.” [lead vége]

[5] „igazságügyminiszter volt igazságügyi miniszter után újabb fontos közjogi tisztviselő nevére bukkantunk személy2 naplójában. A végrehajtók elnökének személy5 alkotmánybíróval volt megbeszélte találkozója a helynél működő étteremben 2021 szeptemberében. Mindez a személy2t és személy3 volt államtitkárt érintő büntetőügy nyomozati irataiból derült ki. A 24.hu által megismert dokumentumok szerint a nyomozók részletesen elemezték a végrehajtók elnökének naplóját, amit a sofőrjeként és személyi asszisztenseként dolgozó bizalmasa vezetett, személy2 utasításai alapján. A naplóbejegyzések szerint személy2 gyakran megfordult a kormánypárti körökben közkedvelt étteremben, ám az nem derült ki, hogy pontosan milyen célból beszélt meg találkozót oda személy5-tel. Kérdésünkre az alkotmánybíró sem adott érdemi magyarázatot erre, de nem tagadta, hogy találkozott a végrehajtók elnökével. személy5 a megkeresésünkre azt írta:

[6] [kiemelt szöveg] személy2 a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar elnökeként képviselte a végrehajtói kart a jogászi hivatásrendek részére rendezett számos szakmai rendezvényen, konferencián is, ahol többször én is jelent voltam, és több alkalommal találkoztam vele. Azonban határozottan visszautasítok minden olyan feltételezést, amely azt látszatot kelti vagy keltheti, hogy a folyamatban lévő büntető ügygel kapcsolatban bármiféle érintettségem merülhetne fel. [kiemelt szöveg vége]

[7] Mivel személy2 naplóbejegyzése nem arra utal, hogy a jogászi hivatásrendek részére rendezett szakmai rendezvényről vagy konferenciáról lett volna szó, sokkal inkább személyes találkozót sejtet, visszakérdeztünk az alkotmánybírónál a 2021. szeptemberi megbeszélés részleteire, de további kérdéseinket már figyelmen kívül hagyta. Arra sem érkezett válasz, hogy a találkozóknak volt-e köze ahhoz, hogy személy5 fia, II.r. felperes is önálló bírósági végrehajtó lett. Vele a naplóbejegyzések alapján egyébként korábban szintén a étteremben találkozott személy2. De nem csak ott, a végrehajtók elnöke és II. r. felperes már jóval utóbbi kinevezése előtt több találkozót bonyolított.

[8] II.r. felperes neve a nyomozati iratokban is előkerült, a 2020-ban alapított – előbb település2ön, majd település3on működő – végrehajtói irodájának adatait lekérték a nyomozók a cégadatbázisból, hasonlóan azon végrehajtókéhoz, akiket később megvádoltak. Azonban a nyomozati anyagokban nem találtunk arra vonatkozó feljegyzést, hogy II. r. felperes akár csak tanúként meghallgatták volna.

[9] személy5nek nem csupán a fia, de a lánya is önálló bírósági végrehajtó. I. r. felperest 2018-ban nevezték ki végrehajtónak településbe, oda, ahol a vád szerint a személy2-vel korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkár, személy3 a Fidesz színeiben országgyűlési képviselő volt 2022-ig. személy3 képviselői irodája ráadásul ugyanabban az

ingatlanban volt településben, mint I.r. felperes végrehajtó irodája. A út neve úti ingatlan személy3 fia cégének tulajdona. I.r. felperes végrehajtói irodája csaknem egy évig, 2018. augusztus és 2019. július között működött a 2015 óta a cég2 Kft. tulajdonában álló ingatlanban. Ez a cég 2020 óta személy1 kizárólagos tulajdona, de a politikus fiának akkor már évek óta komoly befolyása volt a kft.-ben, amit a személy3 ellen indult büntetőügy keretében aztán lefoglalt a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Vagyon-visszaszerzési Hivatala.”

[10] „A felperesi testvérekről egyébként egy tisztázatlan eredetű feljegyzés is készült, amit szintén tartalmaz a személy2–személy3-ügy nyomozati anyaga. E szerint I. r. felperes szoros barátságban van személy2 szintén megvádolt feleségével, akivel együtt végeztek a egyetemen, és »sülve-főve« együtt voltak a végrehajtói kar rendezvényein, így az települési végrehajtó közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről. (A feljegyzés szerint I. r. felperes az első települési irodáját személy3tól bérelte – de mint említettük, valójában az államtitkár fiának a cégétől.) A nyomozati feljegyzés alapján II.r. felperes is »láthatóan kiváló kapcsolatot ápol« személy2-vel.”

[11] „Ugyanakkor nem ez az egyetlen kapcsolat a végrehajtói kar vezetése és felperesek között: I.r. felperes szoros kapcsolatban áll a testület alelnökével. Tavaly óta I.r. felperes társtulajdonos személy4 település4i végrehajtói irodájában, a kar alelnöke pedig szintén társtulajdonos lett az települési végrehajtó irodájában. A társaságok mérlegei szerint I. r. felperes csinált jobb üzletet, ugyanis személy4 végrehajtói irodája az elmúlt öt évben 436 millió forint profitot termelt.”

[12] A felperesek helyreigazítási kérelmét az alperes nem teljesítette.

[13] Az I. és a II. rendű felperes keresetében az alperest arra kérték kötelezni, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül az alfahir.hu című internetes híroldal címlapján, jól látható helyen, saját költségén tegye közzé az alábbi helyreigazító közleményt:

[14] „HELYREIGAZÍTÁS:

[15] A 24.hu honlapon 2023. március 14. napján reggel 05:55-kor »személy2 találkozott az alkotmánybíróval, akinek végrehajtó lánya személy3 fiának cégétől bérelte irodáját« címen tettünk közzé egy cikket, melyben az alábbi téves információk kerültek közlésre.

[16] – A cikkben valótlannul állítottuk, hogy »arra sem érkezett válasz, hogy a találkozóznak volt-ekőze ahhoz, hogy személy5 fia, II.r. felperes is önálló bírósági végrehajtó lett.«

[17] Ezzel szemben a valóság az, hogy személy5 egyértelmű választ adott email üzenetében a találkozóznak tartalmára vonatkozóan: »személy2 a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar elnökeként képviselte a végrehajtói kart a jogászai hivatásrendek részére rendezett számos szakmai rendezvényen, konferencián is, ahol többször én is jelent voltam, és több alkalommal találkoztam vele. Azonban határozottan visszautasítok minden olyan feltételezést, amely azt látszatot kelti vagy keltheti, hogy a folyamatban lévő büntető ügygel kapcsolatban bármiféle érintettségem merülhetne fel.«

[18] – Állításunk, mely szerint »II.r. felperes neve a nyomozati iratokban is előkerült, a 2020-ban alapított – előbb település2ön, majd település3on működő – végrehajtói irodájának adatait lekérték a nyomozók a cégalapítási nyilvántartásból, hasonlóan azon végrehajtókéhoz, akiket később megvádoltak. Azonban a nyomozati anyagokban nem találtunk arra vonatkozó feljegyzést, hogy II. r. felperes akár csak tanúként meghallgatták volna« azt a látszatot keltheti az olvasók felé, hogy mivel a gyanúsítottakhoz hasonlóan II.r. felperes végrehajtói irodájának cégkivonatát is lekérte a cégjegyzékből a nyomozó hatóság, ő is bűncselekményt követett el, továbbá azt sugallhatja az olvasók felé, hogy a nyomozati szakban akár hivatalos személyek

is befolyásolva lehettek annak érdekében, hogy a felperesi testvérek ne kerüljenek vizsgálat alá.

[19] – A valóság ezzel szemben az, hogy a nyomozás során II.r. felperest még csak tanúként sem hallgatták meg, továbbá nem gyanúsították bűncselekmény elkövetésével. Rögzíteni kívánjuk, hogy egy köztestület tagjának találkozása a köztestület vezetőjével nem valósít meg bűncselekményt.

[20] – Állításunk, mely szerint »I. r. felperest 2018-ban nevezték ki végrehajtónak településbe, oda, ahol a vád szerint a személy2-vel korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkár, személy3 a Fidesz színeiben országgyűlési képviselő volt 2022-ig.« azt a látszatot keltheti, hogy I.r. felperes azért az települési Járásbíróság illetékességi területére került kinevezésre, mert személy3 itt volt országgyűlési képviselő. Ezt cikkünk alábbi megjegyzése is alá kívánta támasztani: »személy3 képviselői irodája ráadásul ugyanabban az ingatlanban volt településben, mint I.r. felperes végrehajtó irodája. A út neve úti ingatlan személy3 fia cégének tulajdona. I.r. felperes végrehajtói irodája csaknem egy évig, 2018. augusztus és 2019. július között működött a 2015 óta a cég2 Kft. tulajdonában álló ingatlanban. Ez a cég 2020 óta személy1 kizárólagos tulajdona, de a politikus fiának akkor már évek óta komoly befolyása volt a kft.-ben ...«

[21] – A valóság ezzel szemben az, hogy 2018. augusztusában, mikor I.r. felperes az ingatlanra irodája működtetésének céljából bérleti szerződést kötött, a cég2 Kft-nek személy1 még sem tagja, sem ügyvezetője nem volt, így valós befolyással nem bírhatott a kft.-ben. Ezen felül I.r. felperes soha nem találkozott személy1-gyel, személyesen nem ismeri.

[22] – Valótlanul keltettük azt a látszatot - egy tisztázatlan eredetű feljegyzésre alapozva -, hogy a felperesi testvérek olyan dolgokról tudhattak, olyan információkat oszthattak meg velük a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar vonatkozásában, amelyek nem voltak nyilvánosak: »a felperesi testvérekről egyébként egy tisztázatlan eredetű feljegyzés is készült, amit szintén tartalmaz a személy2–személy3-ügy nyomozati anyaga, mely szerint I. r. felperes szoros barátságban van személy2 szintén megvádolt feleségével, akivel együtt végeztek a egyetemen, és „sülve-főve” együtt voltak a végrehajtói kar rendezvényein, így az települési végrehajtó közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről.« »I.r. felperesnek a kari dolgokról elsőkézből volt információja«

[23] – A valóság ezzel szemben az, hogy – bár az említett személyek tényleg jó baráti viszonyt ápoltak – a felperesi testvéreknek semmilyen rálátása nem volt sem ezen barátságból, sem más kapcsolatból kifolyólag a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar ügyeire.

[24] – Cikkünk azt a valótlan látszatot kívánta kelteni az »ugyanakkor nem ez az egyetlen kapcsolat a végrehajtói kar vezetése és felperesek között: I.r. felperes szoros kapcsolatban áll a testület alelnökével. Tavaly óta I.r. felperes társtulajdonos személy4 település4i végrehajtói irodájában, a kar alelnöke pedig szintén társtulajdonos lett az települési végrehajtó irodájában. A társaságok mérlegei szerint I. r. felperes csinált jobb üzletet, ugyanis személy4 végrehajtói irodája az elmúlt öt évben 436 millió forint profitot termelt.« fordulattal, mintha I.r. felperes anyagi érdekből tartana fenn kapcsolatot személy4-gyel, kihangsúlyozva azt a tényt is, hogy dr. személy4 az MBVK alelnöke.

[25] – A valóság ezzel szemben az, hogy a két végrehajtó egymás végrehajtói irodájában ténylegesen társtulajdonos, de ez semmilyen összefüggésben nem áll dr. személy4 Magyar Bírósági Végrehajtói Karban betöltött szerepével. A gyakorlatban gyakran előfordul ugyanis, hogy végrehajtók gazdasági együttműködést folytatnak, amely együttműködés teljes mértékben jogszerű.

[26] A valótlan tényállításokért I.r. felperes és II.r. felperes szíves elnézését kérjük.”

[27] A felperesek perköltséget is igényeltek az alperestől.

[28] A sajtó-helyreigazítási keresetek jogalapjaként megjelölték Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) IX. cikk (1)-(2) és (4) bekezdését, valamint a sajtószabadság és médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdését.

[29] A sérelmezett közléseket az alábbiak szerint jelölték meg.

[30] „Arra sem érkezett válasz, hogy a találkozóhoz volt-e köze ahhoz, hogy személy5 fia, II.r. felperes is önálló bírósági végrehajtó lett” (első).

[31] „II.r. felperes neve a nyomozati iratokban is előkerült, a 2020-ban alapított - előbb település2ön, majd település3on működő - végrehajtói irodájának adatait lekérték a nyomozók a cégbázisból, hasonlóan azon végrehajtókéhoz, akiket később megvádoltak. Azonban a nyomozati anyagokban nem találtunk arra vonatkozó feljegyzést, hogy II. r. felperes akár csak tanúként meghallgatták volna” (második).

[32] „I. r. felperest 2018-ban nevezték ki végrehajtónak településbe, oda, ahol a vád szerint a személy2-vel korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkár, személy3 a Fidesz színeiben országgyűlési képviselő volt 2022-ig” (harmadik).

[33] „személy3 képviselői irodája ráadásul ugyanabban az ingatlanban volt településben, mint I.r. felperes végrehajtó irodája. A út neve úti ingatlan személy3 fia cégének tulajdona. I.r. felperes végrehajtói irodája csaknem egy évig, 2018. augusztus és 2019. július között működött a 2015 óta a cég2 Kft. tulajdonában álló ingatlanban. Ez a cég 2020 óta személy1 kizárólagos tulajdona, de a politikus fiának akkor már évek óta komoly befolyása volt a kft.-ben ...” (negyedik).

[34] „A felperesi testvérekről egyébként egy tisztázatlan eredetű feljegyzés is készült, amit szintén tartalmaz a személy2-személy3-ügy nyomozati anyaga. E szerint I. r. felperes szoros barátságban van személy2 szintén megvádolt feleségével, akivel együtt végeztek a egyetemen, és „sülve-főve” együtt voltak a végrehajtói kar rendezvényein, így az települési végrehajtó közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről” (ötödik).

[35] „Ugyanakkor nem ez az egyetlen kapcsolat a végrehajtói kar vezetése és felperesek között: I.r. felperes szoros kapcsolatban áll a testület alelnökével. Tavaly óta I.r. felperes társtulajdonos személy4 település4i végrehajtói irodájában, a kar alelnöke pedig szintén társtulajdonos lett az települési végrehajtó irodájában. A társaságok mérlegei szerint I. r. felperes csinált jobb üzletet, ugyanis személy4 végrehajtói irodája az elmúlt öt évben 436 millió forintot profitot termelt.” (hatodik).

[36] Az I. rendű felperes a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik, a II. rendű felperes az első, és második közlés tekintetében terjesztette elő keresetét.

[37] A felperesek jogi álláspontja szerint a cikk valós tényeket hamis színben tüntet fel.

[38] Az alperes a közérdeklődés által övezett büntető ügygel (személy2-személy3 ügy) hozta összefüggésbe őket. A cikk egyes valós tényálláselemeket túlzottan felnagyít, míg másokat elhallgat, úgy csoportosít tényeket, hogy az végső soron téves következtetésre vezessen. Hamis következtetéseket von le, feltételezéseket tényként kezel. A szöveg arra a feltevésre épít, hogy aki valaha bármilyen minőségben kapcsolatba került a jelenleg bűncselekmény elkövetésével vádolt személy2-vel, biztosan maga is bűncselekményt követett el. A cikk egyértelműen hatásvadász, alapvetően a büntető üggyel teljes mértékben független kérdéseket taglal.

[39] A felperesek hivatkoztak arra, hogy nem közszereplők, az alperes sem ilyen minőségben, hanem magánemberként írt róluk.

[40] Az elsőként sérelmezett közlés a II. rendű felperesre vonatkozóan azt a valótlan tényről állítja, hogy a felperesek anyja nem adott választ arra a kérdésre, miszerint a végrehajtói kar elnökével lebonyolított találkozónak nem volt köze a II. rendű felperes végrehajtóvá történő kinevezéséhez. A találkozóra 2021-ben került sor, a II. rendű felperes pedig már 2020-ban végrehajtó volt.

[41] személy5 azonban a hozzá intézett kérdésre adott válaszában egyértelműen visszautasított minden olyan feltételezést, amely azt a látszatot kelti, hogy a folyamatban lévő büntető ügygel kapcsolatban bármiféle érintettsége merülhetne fel. Mivel az első közlés a II. rendű felperesre vonatkozó sérelmes állítást is magába foglal, az alkotmánybírónak feltett kérdéseknek jelentősége van. A gyanús körülményeket sejtető szövegkörnyezetben az „arra sem érkezett válasz, hogy a találkozónak volt-e köze ahhoz, hogy személy5 fia, II.r. felperes is önálló bírósági végrehajtó lett” mondat egyértelműen azt a látszatot kelti, mintha II.r. felperest azért nevezték ki, mert anyja találkozott személy2-vel.

[42] A második sérelmezett közlés a valós tényeket elferdítve, valótlan látszatot kelt, azt sugallva, hogy a II. rendű felperesnek a bűncselekmény elkövetéséhez köze van.

[43] A nyomozás során ezzel szemben a II. rendű felperest még tanúként sem hallgatták meg. A szöveg azt a hamis látszatot kelti, hogy a nyomozási szakban annak érdekében került sor – akár hivatalos személyek – befolyásolására, hogy II. rendű felperes ne kerüljön vizsgálat alá. A történetvezetés eredményeként az átlagolvasó egyértelműen azt feltételezi, hogy a felperesek érintettek a személy2-személy3 ügyben, mégis „megúszták” a büntetőjogi felelősségre vonást. A cikk úgy fogalmaz, mintha II. rendű felperes meghallgatása kötelező lett volna, annak elmaradását jogtalan közrehatás eredményeként találja.

[44] A harmadikként sérelmezett közlés azt a hamis látszatot kelti, hogy az I. rendű felperest azért az adott körzetbe nevezték ki végrehajtónak, mert az megegyezett a büntetőeljárásban érintett államtitkár, országgyűlési képviselő körzetével. A „korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkár” kifejezés ismét indokolatlan, de hozzájárul a provokatív hangvételhez.

[45] A negyedik közlés kapcsán az I. rendű felperes állította, hogy a cikkben foglaltakkal szemben, amikor bérleti szerződést kötött, az ingatlantulajdonos cégnek személy1 még sem tagja, sem ügyvezetője nem volt, vele egyébként soha nem is találkozott. Hivatkozott arra, hogy személy3 fia 2020 óta tulajdonosa a cégnek, amiben azt megelőzően nem rendelkezett komoly befolyással, mivel más munkavállalóval együttes aláírási joga volt.

[46] Az ötödik sérelmezett közlés a tényeket hamis színben tünteti fel. Azt a látszatot kelti, hogy a felperesek olyan dolgokról tudhattak a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar vonatkozásában, amelyek nem voltak nyilvánosak. Az I. rendű felperes állította, hogy személy2 feleségével csak korábban, az egyetem alatt volt jó kapcsolata, később már nem, ezért vitatta, hogy sülve-főve együtt lettek volna.

[47] A hatodikként sérelmezett közlés azt a hamis látszatot kelti, hogy az I. rendű felperes anyagi érdekeltségtől vezérelve tart fenn kapcsolatot a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar alelnökével.

[48] Az alperes a kereset (helyesen: keresetek) elutasítását és a felperesek perköltségben marasztalását indítványozta.

[49] Kifogásolta, hogy a több felperes által előterjesztett előzetes kérelem és keresetlevél tekintetében az egyes megjelölt állítások nem a felperesek összességére, hanem csak egy-egy felperesre, vagy perben nem álló személyre vonatkoznak, ugyanakkor álláspontja szerint nem lehet több felperes több különböző igényét egy perben egyesíteni.

[50] Jogi álláspontja szerint a felperesek, mint önálló bírósági végrehajtók közszereplőnek minősülnek, akikkel szemben magasabb fokú tűrési kötelezettség érvényesül.

[51] Álláspontja szerint a felperesek valamennyi kifogása vonatkozásában összefoglalóan megállapítható, hogy nem tartalmaznak valótlan tényállításokat, és nem tüntetik fel a való tényeket hamis színben. A cikk egésze ismerteti azt, hogy a nyomozási iratokban felmerült a felperesek neve, akik részben magánjellegű, részben üzleti kapcsolatban álltak személy2-vel, valamint mindketten végrehajtóként dolgoznak és személy5 alkotmánybíró gyermekei. Az írás mindössze azokat a tényeket ismerteti, amelyeket a nyomozó hatóság megállapított.

[52] A sugalmazás és az újságírói – vagy akár az olvasói – következtetés nem lehet tárgya sajtó-helyreigazításnak. A való tények hamis színben feltüntetését el kell különíteni a véleménynyilvánítás szabadsága körében értékelendő következtetésektől, véleménynyilvánítástól, értékítélettől. Önmagában az a körülmény, hogy egy tényből több értékítélet, vélemény megformálható, nem teszi azt hamis színben feltüntetett tényállítássá. A vélemény, következtetés nem képezheti helyreigazítás alapját, akkor sem, ha az téves, vagy hibás. Véleménye szerint a felperesek keresetei olyan következtetéseket fűznek a cikkben megfogalmazott állításokhoz, amelyek a cikkben nem szerepelnek, sugalmazás vagy utalás szintjén sem.

[53] Az alperes az első közlés tekintetében arra hivatkozott, hogy személy5 válasza nem lehet a per tárgya. A kifogásolt állítás személy5-re vonatkozott, nem pedig arra, hogy a találkozóhoz volt-e köze a II. rendű felperes végrehajtói kinevezéséhez. Kiemelte, hogy a cikk rögzíti azt, hogy az alkotmánybírótól érkezett válasz, csak személy5 erre a kérdésre érdemi választ nem adott.

[54] A második közléssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a cikk egyáltalán nem állítja azt, hogy a nyomozó hatóság a többi gyanúsítotthoz hasonlóan kérte le a II. rendű felperes végrehajtói irodájának cégkivonatát. Mivel a kifogásolt mondatrész nem szerepel a cikkben, ezért a II. rendű felperes következtetését sugallani sem tudja. A büntetőeljárások sajátosságának tekintette, hogy a nyomozó hatóság – amennyiben jogi személy kerül bármely okból a látóterébe – minden esetben begyűjti a hivatalos céginformációkat, amelyekre akkor is szüksége van, ha végül eltekint az érintettek meghallgatásától.

[55] A harmadikként kifogásolt közlés tekintetében állította, hogy valós tényeket közölt.

[56] A negyedik közléssel kapcsolatban kiemelte, hogy a cikkben nem az szerepelt, hogy személy1 tagja vagy ügyvezetője lett volna a cég2 Kft.-nek, hanem hogy évek óta komoly befolyása volt, ami viszont – mivel együttes aláírásra jogosult munkavállaló volt – valós tényből levont okszerű következtetés. Ezt alátámasztja az is, hogy 2019-től egyedüli tulajdonosa a cég2 Kft.-nek. Az alperes hivatkozott továbbá arra is, hogy sérelmezett mondat nem a felperesekre vonatkozó állítást fogalmaz meg, vagyis e körben nincs keresetösségi joguk.

[57] Az ötödik közlés valós tartalma nem vitatható, mivel az I. rendű felperes elismeri, hogy jóbaráti viszonyban van a büntetőeljárásban érintett személy2 feleségével, továbbá az sem vitatható, hogy végrehajtóként dolgozik. Azt a következtetést, hogy közvetlenül értesülhetett a végrehajtói kar ügyeiről, valójában a nyomozó hatóság vonta le. E körben a híresztelés fordulata nem alkalmazható, hiszen amennyiben nem tényállításról, csak egy megfelelő ténybeli alappal rendelkező okszerű következtetésről van szó, az nem érvényesíthető sajtóperben, függetlenül attól, hogy kitől származik. Az alperes hivatkozott arra is, hogy a cikk egészéből kiolvasható, hogy maga a nyomozó hatóság döntött úgy, hogy mindezen információk ellenére nem hallgatja ki a felpereseket még tanúként sem.

[58] A hatodikként kifogásolt közlés nem állít valótlan tényeket, a cikk semmilyen formában nem rögzíti azt, hogy az I. rendű felperes milyen okból társtulajdonos a másik végrehajtói irodában.

[59] Az elsőfokú bíróság a keresetet (helyesen: kereseteket) elutasította.

[60] Az I-II. rendű felperest az alperes kiadója javára személyenként 135.000 forint perköltség, az állam javára 36.000 forint illeték megfizetésére kötelezte.

[61] Határozatának indokolásában – az alkalmazott jogszabályok körében – idézte az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését, az Smtv. 10. §-át, 12. § (1)-(2) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1)-(2) bekezdését, 496. § (6) bekezdését, majd részleteket közölt az Alkotmánybíróság szólásszabadság korlátaival kapcsolatos ítélkezésének vezető döntéseiből.

[62] Az írás tartalmi elemzését követően megállapította, hogy a cikk egésze közérdeklődésre számot tartó témát tárgyalt, a cikkbeli tartalom pedig nem a felperesek magánéletével, hanem végrehajtói tevékenységükkel hozható összefüggésbe. Mindkét felperes önálló bírósági végrehajtó, így közfeladatot látnak el, eljárásuk során közhatalmat gyakorolnak, így az alperes közügyben jelentette meg közlését.

[63] Megítélése szerint a felperesek alaptalanul állították, hogy a kifogásolt sajtóközlemény egészének tartalmára tekintettel a leírtakból az a következtetés vonható le, miszerint – akár ők maguk, akár anyjuk közreműködésével – bűncselekmény elkövetése útján jutottak a kinevezésükhöz. A perbeli cikk ezt nem állítja, a sérelmezett közlések sem egyenként, sem összességükben ilyen jelentéstartalmat nem hordoznak, megmaradnak a valós tények bemutatásának, rögzítésének szintjén, és nem lépik túl a véleménynyilvánítás szabadságának a határait. A bírói gyakorlatot felhívva kiemelte, hogy sajtó-helyreigazítás esetén a közlemény jogsértő jellegét nem az igényt érvényesítő szubjektív értékítélete, hanem az alapján kell megítélni, hogy az átlagolvasó számára a szavak köznapi jelentése alapján a közlemény mit közvetít, továbbá az, hogy a cikk mit sugall, hogy milyen következtetés levonására sarkallja az átlagolvasókat, nem lehet sajtó-helyreigazítás tárgya. A való tények hamis színben való feltüntetését a cikk hangvétele, megfogalmazásmódja nem támasztja alá, a cikkek ugyanis – a minél szélesebb olvasóközönség elérése érdekében – figyelemfelkeltő módon jelennek meg.

[64] Az elsőként sérelmezett közlés tekintetében arra a következtetésre jutott, hogy az nem a felperesekre, hanem a perben felperesként nem fellépő anyjukra vonatkozik, ezért e körben a keresetet – a PK 13. számú állásfoglalás I. pontjára utalással – a keresetösségi jog hiánya miatt elutasította.

[65] A második közlés tekintetében az alperes a felmutatott irattal megfelelően alátámasztotta azt a felperesek által vitatott tényt, hogy a II. rendű felperes végrehajtói irodája cégkivonatának lekérése a nyomozási szakban megtörtént. Kiemelte, hogy a kereset ebben a körben akkor sem alapos, amennyiben a felmutatott okirati bizonyíték nem fogadható el valósként, ugyanis a kifogásolt tartalom nem közöl áttételesen sem olyan közvetlen vagy közvetett információt, amely szerint a II. rendű felperes érintett lehet a büntető ügyben. Nem tulajdonított jelentőséget a II. rendű felperes azon hivatkozásának sem, hogy a cikk azt sugalmazta, miszerint a nyomozati szakban befolyásolták a hatóságot, a felelősségre vonás elkerülése céljából. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a „sugallat” helyreigazítás tárgya nem lehet, mivel az alapvetően egy egyéni tudattartalom, nem pedig a sajtó-helyreigazítási eljárásban a jogszabály által megkívánt valótlan tényközlés, illetőleg való tény hamis színben való feltüntetése. A másodikként kifogásolt közlés a tényekből következtetést nem vont le, véleményt nem fogalmazott meg, és arra sem utalt, hogy a II. rendű felperesnek köze lenne a büntetőeljáráshoz vagy annak szereplőihez.

[66] Kiemelte, hogy a sajtó a végrehajtói kinevezéseket és a végrehajtók működését érintően tudósíthat olyan történekekről, adatokról is, amelyeket a vádirat nem tárgyal. A sajtó a közüggyel összefüggésben vizsgálhatja az egyes végrehajtók és más személyek kötödeiseit, kapcsolatait a vád alá helyezett személyekkel, ennek keretében tényeket tárhat fel, előzményekre mutathat rá, összefüggéseket állíthat fel. A másodikként sérelmezett közlést tényközlésnek és a cikk egésze tartalma alapján tényekből levont értékítéletnek tekintette, ami sajtó-helyreigazítás alapjául nem szolgálhat. Erre tekintettel nem is volt szükséges bizonyítani azt, hogy valóban lekérte-e a II. rendű felperes végrehajtói irodájának cégadatait a nyomozó hatóság.

[67] A felperesek által harmadikként sérelmezett közlés minden eleme valós tényállítás. A cikk nem állítja és egész tartalmából sem lehet azt a következtetést levonni, hogy az I. rendű felperes végrehajtói kinevezése és a korrupciós botrány összefüggene egymással. A közölt tényekből okszerűen el lehet jutni arra a véleményre, hogy a végrehajtói körzetbe a megnevezett politikussal való kapcsolat miatt nevezhették ki az I. rendű felperest, ezt azonban a cikk tényként nem közli, de még véleményt sem fogalmaz meg. Az olvasókban a cikk alapján esetlegesen kialakuló értékítélet pedig nem igazítható helyre.

[68] A negyedik közlés vonatkozásában az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a felperesek nem vitatták azt a tényt, hogy az igazságügyi államtitkár és az I. rendű felperes irodája ugyanabban az ingatlanban volt, valamint nem sérelmezték azon valós tényállításokat sem, hogy az ingatlan a megvádolt országgyűlési képviselő fia cégének a tulajdona, hogy 2018 augusztusától 2019 júliusáig működött az I. rendű felperes irodája az ingatlanban.

[69] A cikk nem közli, hogy az I. rendű felperes irodája akkor működött az ingatlanban, amikor az személy³ fia cégének kizárólagos tulajdona volt. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az a közlés, hogy személy¹nek „akkor már évek óta komoly befolyása volt a kft.-ben” nem tényállítás, hanem valós ténybeli alapokon nyugvó következtetés. A cégmásolatból egyértelműen megállapítható, hogy személy¹ már a bérleti szerződés megkötésekor a gazdasági társaságnak együttes aláírási joggal felruházott munkavállalója volt, ezért a „komoly befolyás”-ra vonatkozó újságírói következtetés valós tényeken alapul. Kiemelte továbbá, hogy a cikk a közölt tényekből semmilyen következtetést nem vont le, nem állította és utalást sem tett arra, hogy az I. rendű felperesnek köze lenne a cikkben hivatkozott büntetőeljáráshoz.

[70] Az ötödikként sérelmezett közléssel kapcsolatban a felperesek nem vitatták, hogy az I. rendű felperes valóban együtt végzett személy² feleségével a egyetemen, mint ahogy azt sem, hogy baráti viszonyban voltak. A felperesek előadásával szemben a közlés nem arról szól, hogy az I. rendű felperesnek rálátása volt a Magyar Bírósági Végrehajtói Kar ügyeire, hanem arról, hogy rögtön, első kézből értesülhetett ezekről az ügyekről, és nem később. Az alperes a tényekből okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperesek személyes kapcsolataikra tekintettel több információhoz juthattak hozzá, mint mások, ez a vélemény azonban semmilyen hamis látszatot nem keltett, így sajtó-helyreigazításnak nem lehet tárgya.

[71] A hatodik közlés tekintetében értelemszerűnek tekintette, hogy ha az I. rendű felperes és személy⁴ egymás végrehajtói irodájában társtulajdonosok, akkor mindenképpen anyagi érdekből tartanak fenn egymással kapcsolatot. A cikk nem sugallja, hogy ez a tulajdonosi viszony bármilyen összefüggésbe lenne az alelnöknek a Magyar Bírósági Végrehajtói Karban betöltött szerepével.

[72] Elutasította a felperesek jogsértés miatti bocsánatkérésre kötelezés iránti kérelmét, tekintettel arra, hogy sajtó-helyreigazítási perben a felperesek ilyen keresetet nem terjeszthetnek elő.

[73] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint marasztalta a pereszes felpereseket a perköltségben. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja figyelembevételével rendelkezett az illeték viseléséről.

[74] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét felperes fellebbezett.

[75] Jogorvoslati kérelmükben az ítélet keresetük szerinti tartalommal történő megváltoztatását és az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérték.

[76] Az elsőfokú döntés álláspontjuk szerint sérti az Smtv. 12. § (1) bekezdését.

[77] Érvelésük szerint a sérelmezett mondatok egyszerű tényközlések, azok pedig nem lehetnek sem figyelemfelkeltők, sem túlzóak.

[78] A cikk kifejezésmódjával, különböző időben történt események összemosásával, információk elhallgatásával és a korrupciógyanús kontextus felépítésével megpróbálja azt a látszatot kelteni, hogy a felperesek különböző szálakon kapcsolódtak a korrupciós bűncselekmények elkövetésével vádolt személy3hoz vagy személy2höz.

[79] Az első közlés tekintetében a fogalmazásmód egyike azoknak az eszközöknek, amellyel az alperes azt az egyértelmű látszatot kelti, hogy felperesek bűncselekményt követtek el.

[80] A személy5 alkotmánybíró megkeresése alapján írt mondatok a cikkben egyértelműen a II. rendű felperesre vonatkozó sérelmes állítást tartalmazzák, így a hozzá intézett kérdéseknek a jelen perben is van jelentősége.

[81] A másodikként sérelmezett mondat félrevezető, azt a látszatot kelti, hogy a II. rendű felperes bűncselekményt követett el.

[82] Az alperes által bemutatott irat önmagában alkalmatlan annak igazolására, hogy a nyomozó hatóság valóban foganatosította a nyomozási cselekményeket. Ahhoz, hogy az alperes tényként közölhesse, hogy a nyomozók ilyen jellegű következtetést vontak le, a PK 14. számú állásfoglalás alapján igazolnia kellett volna, hogy a nyomozati iratok léteznek, hiteles forrásból származnak és valóban tartalmazzák a sérelmezett állítást. Alperes ezt elmulasztotta megtenni, így fel sem merülhet, hogy a PK 14. számú állásfoglalás alapján a valóság bizonyítása alól mentesülhetett volna.

[83] Az ítélet indokolása ellentmondásos, ugyanis a [42] bekezdésben a Fővárosi Törvényszék kimondta, hogy „a helyreigazítási kötelezettség szempontjából azt kell vizsgálni, hogy a következtetés végeredménye tényállítás vagy véleménynyilvánítás.”, majd a [43] bekezdésben kijelentette, hogy „bíróság a másodikként sérelmezett közlést tényközlésnek és a cikk egésze tartalma alapján végső soron tényekből levont értékítéletnek tekintette a fentiek figyelembevételével, ami [...]nem szolgálhat ezért az erre vonatkozó keresetet elutasította.”. A II. rendű felperes értelmezhetetlennek találta, miért tekintheti az elsőfokú bíróság véleménynyilvánításnak azt a kijelentést, amelyről már megállapította, hogy a tényekből semmilyen következtetést nem von le.

[84] A II. rendű felperes az elsőfokú bíróság megállapításaival szemben nem „beleérezte” a sugalmazást a cikkbe, csupán rámutatott és részletes jogi érvelés mentén meg is magyarázta, miért tartja ebben a mesterségesen felépített, gyanús látszatot sugalmazó szöveggörnyezetben a jelenlegi közhangulat mellett hamis látszatot keltőnek a tényállításokat.

[85] A harmadik közlés első mondata tényszerű, azonban egyértelműen hatásadás az a fogalmazásmód, hogy az alperes összekötötte az I. rendű felperes kinevezését a „korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkárral”. A cikk elolvasása azt a

meggyőződést alakítja ki az olvasóban, hogy az I. rendű felperes több szálon kötődik személy3hoz és a korrupciós botrányhoz. A cikk összességében úgy csoportosít tényállításokat, illetve úgy mos össze időbeli eseményeket, hogy az egyértelmű mondanivalója végső soron ez.

[86] A sajtó-helyreigazítás alapját jelen esetben nem az olvasóban kialakuló vélemény adja, hanem maga a szöveg, ami végső soron azért juttatja az olvasót valótlan következtetésre, mert a tényeket az alperes hamis színben tüntette fel, azokat úgy csoportosította, hogy félrevezető legyen.

[87] Az I. rendű felperes szerint az irodabérlettel kapcsolatos teljes mondategyüttes a tények önkényes csoportosításának példája. Az alperes azt a látszatot keltette az egymástól független, egyébként valós állítások egymás utáni említésével, hogy az I. rendű felperes évek óta, több szálon kötődik a személy3-családhoz. Ebben közrejátszik a végrehajtókat övező közfelháborodás, illetve a tény, hogy a cikkben korábban közölt állítások alapján az olvasó személyi összefonódásokat és korrupciógyanús cselekményeket fog keresni, ami nem személyes vélemény, hanem a cikk által keltett látszat egyértelmű eredménye.

[88] A „A út neve úti ingatlan személy3 fia cégének tulajdona” szövegrésszel kapcsolatban nem arra hivatkozott, hogy az ingatlan nem a cég2 Kft. tulajdona, hanem arra, hogy amikor a bérleti szerződést kötötték, nem tudta és nem is kellett tudnia, hogy kitől bérlí végrehajtói irodáját. 2018-as kinevezésének tényét az alperes hatásvadász módon összeköti a „korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkárral”. Az írás elhallgatja azt aényt, hogy amikor kinevezték és ingatlant bérelt a cég2 Kft.-től, az még nem személy1 cége volt. Az is igaz, hogy jelenleg személy1é a cég, de ennek elhallgatásával a valóságot hamis színben tüntette fel. Ezután a cikk szerzője tovább fokozza a megtévesztést (a cég „2020 óta személy1 kizárólagos tulajdona”), hiszen ebből a szövegből szintén arra következtethetnek az olvasók, hogy 2018-ban már résztulajdonos volt, 2020-ban pedig kizárólagos tulajdonos lett, amit csak alátámaszt az, hogy eddigre „komoly befolyása volt a kft-ben”.

[89] Az elsőfokú bíróság a negyedikként sérelmezett szövegrészben a „közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről” kifejezést helytelenül minősítette az alperes értéktételeként. A kifejezés eredetileg nem az alperestől származik, hanem az állítólagos nyomozási iratokból. Ilyen iratot az alperes nem tudott bizonyítékként bemutatni. A PK 12. számú állásfoglalásban foglalt, közvetett jogsértést valósítja meg az alperes, hiszen az „értesülhetett” szó a sérelmezett mondatban egyértelműen nem véleménynyilvánítást takar, egyszerű ténymegállapítás, jelentése az, hogy mivel I. rendű felperes jó viszonyt ápolt személy2 feleségével, tőle közvetlenül tudott hozzájutni a belsős információkhoz.

[90] A hatodik sérelmezett közlés tekintetében a hír valótlanul kelti az I. rendű felperesről azt a látszatot, hogy a „szoros kapcsolat” „a testület alelnökével” is jogellenes kapcsolódási szál. A cikk egésze azt a látszatot kelti, hogy a személy3tól kapott kinevezés és a tőle bérelt iroda után az I. rendű felperes még anyagi hasznot is húz abból, hogy a végrehajtói kar alelnökével működtet közös irodát. Az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie a sérelmezett mondatot megelőző további mondatokat és azokat egységesen, a cikk teljes mondanivalójának megállapítását követően kellett volna értékelnie.

[91] A felperesek kérték a fellebbezési szakban csatolt első- és másodfokú ítélet (Szegedi Törvényszék 13.P.20.086/2023/8., Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.214/2023/4.) tartalmának – különösen a jogi indokolásának – figyelembevételét.

[92] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és a felperesek másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. Másodfokú perköltségét az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésére fordított 6 megkezdett munkaóra alapján 108.000 forint összegben határozta meg.

[93] Az alperes egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokaival is. Álláspontja szerint nem szükséges, hogy egy kijelentés értékelésként, véleményként történő minősítéséhez saját véleményét fejtse ki, továbbá nem értett egyet azzal a fellebbezési hivatkozással, hogy a „tények mesterséges csoportosításával” valósította meg a jogsértést.

[94] Az első közlés kapcsán a törvényszék helyesen rögzítette, hogy mivel a felperesek anyjuk válaszában közlését sérelmezték, és kérték helyreigazítani, ezért ebben a körben a PK 13. számú állásfoglalás alapján sajtó-helyreigazításnak nincs helye. Az a tény, amit felperesek is rögzítenek a fellebbezésükben, hogy a II. rendű felperest említi az írásrészlet, még nem azt jelenti, hogy a közlés rá vonatkozó valótlan tényről állít, híresztel, vagy rá vonatkozó valós tényről tüntet fel hamis színben. A felperesek fellebbezésükben ismét azt nyilatkoztatják ki, hogy jelen állítás azt sugallja az olvasók felé, hogy – mivel a gyanúsítottakhoz hasonlóan az ő cégkivonatát is lekérte – biztosan bűncselekményt követett el.

[95] A második közlés vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a cikk nem állítja, hogy a többi gyanúsítottal hasonlóan kérte le a nyomozó hatóság a cégkivonatát. A felperesek a fellebbezésükben továbbra is megkérdőjelezték a nyomozati anyagok hitelességét, eredetiségét, figyelmen kívül hagyva a sajtónak azon jogát, hogy forrásait megvédjék.

[96] A harmadik közléssel kapcsolatban az volt az álláspontja, hogy a felperesek a cikk által sugallt tartalmat, és nem a konkrét, mindenki által érzékelhető szöveget támadják, a sugalmazás pedig helyreigazítási igényt nem alapozhat meg. A támadott állítás két teljesen valós információt tartalmaz, amelyből az alperes még következtetést sem vont le. Az, hogy az olvasó ebből mit szűrhet le, milyen véleményt, vagy értékmegítétet alkothat, nem lehet sajtó-helyreigazítás tárgya.

[97] A negyedik közlés tekintetében a felperesek elismerik, hogy a tények valósak, az állítások valóságát az alperes is bizonyította. A cikk a közölt tényekből semmilyen következtetést nem vont le, nem állította és utalást sem tett arra, hogy az I. rendű felperesnek bármilyen köze lenne a büntetőeljáráshoz. A felperesek állításával ellentétben nem hallgatta el azt a tényt, hogy a cég2 Kft. még nem személy1 cége volt. Az írás időpontokat említve számolt be arról, hogy az I. rendű felperes mikor került az ingatlan birtokába, a „komoly befolyás” pedig nem feltétlenül tulajdonviszonyt jelent, mert az önálló aláírási joggal bíró egyéb aláíró is befolyást gyakorolhat a cég döntéseire. Egyebekben végül a cég valóban a személy1 is lett. A kiemelt cikkrészlet nem a felperesekre vonatkozik, hanem személy1-re.

[98] Az ötödik közlés tekintetében is hibásan értelmezik a felperesek a PK 14. számú állásfoglalást, mert arról nem kell beszámolnia a forrásvédelemre hivatkozó sajtószervnek, hogy milyen forrásból származnak a nyomozási anyagok. Az alperes alátámasztotta, hogy a támadott megállapítást a nyomozási iratok tartalmazzák, amelyek hatósági eljárás keretében keletkeztek, ennek megkérdőjelezésére nincs alapja és módja a sajtószervnek. Az alperes szerint ez a következtetés még abban az esetben is okszerű, ha a nyomozó hatóság nem állítana ilyet, ugyanis az I. rendű felperes maga sem vitatja, hogy jóban van (volt) az eljárás vádlottjaival, és azt sem, hogy a végrehajtói kar tagja. A magánjellegű kapcsolat erősen valószínűsíti, hogy bizonyos dolgokról tudhatott, és ez nem jelenti a PK 12. számú állásfoglalás szerinti „közvetett jogsértést”.

[99] A hatodik közlésnél az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ha az I. rendű felperes és személy4 egymás végrehajtói irodájában társtulajdonosok – amit a felperesek sem vitattak –, akkor jogosan merül fel az, hogy anyagi érdekből (is) tartanak fenn egymással kapcsolatot.

[100] A fellebbezések alaptalanok.

[101] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmekre tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az ügy érdemében döntött. A

felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta. Az elsőfokú ítéletet a felperesek fellebbezésükben teljes terjedelmében támadták, annak jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt.

[102] A fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelem keretei között a másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy az alperes a cikkben hamis színben tüntette-e fel a valóságot megjelölt tényeket, továbbá a II. rendű felperes az első sérelmezett közlés vonatkozásában rendelkezik-e keresetösségi joggal.

[103] Az elsőfokú bíróság által is felhívott Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján a sajtóban megjelenő tartalmak értékelésénél azt kell kiindulópontnak tekinteni, hogy a felperest ért sérelem valótlan vagy a valóságot hamis színben feltüntető tény állításával, híresztelésével valósulhat meg. Nem lehet ugyanakkor sajtó-helyreigazítás alapja véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat. Ezek vonatkozásában legfeljebb az vizsgálható, hogy a közléseknek van-e valós ténybeli alapjuk.

[104] Az ügy eldöntése szempontjából jelentősége van annak, hogy a kifogásolt közlések milyen szövegkörnyezetben találhatók, és az írás tartalma a közügyek megvitatásához kapcsolódik-e. A másodfokú bíróság azzal kapcsolatban, hogy a közéleti közlésekhez fokozottabb alaptörvényi védelem kapcsolódik az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata Indokolásának [39] bekezdésére, a tényállítások és értékítéletek megkülönböztetése tekintetében a 7/2014. (III. 7.) AB határozat Indokolásának [49] bekezdésére, és a közügyek esetén a véleményszabadság gyakorlásának határaival kapcsolatban a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat Indokolásának [40] bekezdésére utal.

[105] Az Alkotmánybíróság a 23/2019. (VII. 18.) AB határozatában kifejtette, hogy a médiaszolgáltató alkotmányos jogát gyakorolva szabadon tudósíthat a közérdeklődésre számot tartó eseményekről. E szabadsága kiterjed annak meghatározására is, hogy mely eseményekről milyen részletességgel és tartalommal ad tájékoztatást. Amennyiben a sajtószabadság gyakorlása sérti más alapjogát vagy valamilyen alkotmányos célt, akkor arról kell döntenie, hogy a konkrét esetben a sajtószabadság gyakorlásának vagy az azt korlátozó célnak kell-e inkább teret engednie {Indokolás [19]}.

[106] A perbeli cikk a személy2-személy3 ügygel összefüggésben beszámol arról, hogy a nyomozási iratokból az derült ki, hogy személy2nek személy5 alkotmánybíróval volt megbeszélte találkozója a helynél működő étteremben 2021-ben. Az alperes kérdéseket intézett az alkotmánybíróhoz a találkozót tényével és annak céljával kapcsolatban, tudakolva azt is, hogy a találkozónak volt-e köze ahhoz, hogy a fia, II.r. felperes is önálló bírósági végrehajtó lett. Megjegyzi, hogy II.r. felperes – a naplóbejegyzések alapján – korábban szintén a étteremben találkozott személy2-vel, illetve már a kinevezése előtt máshol is több találkozót bonyolított a végrehajtók elnökével.

[107] A cikk ezután közli, hogy mindkét felperes önálló bírósági végrehajtó. Az I. rendű felperest 2018-ban nevezték ki végrehajtónak településbe, abba a körzetbe, ahol a vád szerint a személy2-vel korrupciós kapcsolatot kiépítő igazságügyi államtitkár, személy3 a Fidesz színeiben országgyűlési képviselő volt 2022-ig. személy3 képviselői irodája ráadásul ugyanabban az ingatlanban volt településben, mint az I. rendű felperes végrehajtó irodája. Az írás azt is közli, hogy az ingatlan személy3 fia cégének tulajdona. Az I. rendű felperes egy évig bérelte a 2015 óta a cég2 Kft. tulajdonában álló ingatlant, a cég 2020 óta személy1 kizárólagos tulajdona, de a politikus fiának már évek óta komoly befolyása volt a kft.-ben. Az írás beszámolt a II. rendű felperes jó kapcsolatáról személy2 feleségével és azzal fejeződött be, hogy az I. rendű felperes a végrehajtói kar alelnökével szoros kapcsolatban áll, kölcsönösen társtulajdonosai egymás végrehajtói irodáinak.

[108] A jogkérdések megítélésénél – amint azt az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe – abból kell kiindulni, hogy a cikk közérdekű témában megszólalásnak minősül. A felperesek végrehajtóként közhatalmat gyakorolnak, önmagában ezért azonban még nem közszereplők. Az írás ugyanakkor az utóbbi időszak jelentős közéleti témájává vált, ún. „személy2-személy3 ügyel” foglalkozik, amelyben felmerült, hogy a korrupció a végrehajtói kinevezéseket is érintette. Ehhez kapcsolódóan ír a felperesekről és arról, milyen módon kötődnek személy2höz és személy3hoz.

[109] A sajtó érdeklődését ezek a tények felkelthetik, a korrupció témájára vonatkozó társadalmi vita keretében a nyilvánosság elé tárhatóak a sajtó által megismert tények. Ez nem tehető függővé attól, hogy a felperesek a büntető ügynek érintettjei-e vagy sem. Tekintettel arra, hogy a sajtóközlemény a felperesekkel kapcsolatban közérdekű témában nyilvánul meg, a felpereseket a rájuk vonatkozó közlések tekintetében – közszereplői minősítés nélkül is – fokozottabb tűrési kötelezettség terheli.

[110] A sajtó-helyreigazítási igény elbírálásánál meghatározó jelentőségű az előzetes kérelemben, illetve a keresetlevélben megjelölt helyreigazítás szövege. A sajtó-helyreigazítási igény alapossága ugyanis csak annak keretei között vizsgálható. Az előzetes kérelemben foglaltaknál kevesebb a keresetben helyreigazításként kérhető, annak tartalmi megváltoztatására, illetve bővítésére azonban a perben nem kerülhet sor. A jelen ügyben az előzetes és a keresetlevelekben meghatározott helyreigazítási kérelem megegyezett. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta annak tartalmi kérdéseit a tekintetben, hogy a felperesek valótlan tényállításra vagy való tény hamis színben feltüntetésére vonatkozó kérelmet terjesztettek-e elő.

[111] Az elsőként sérelmezett közléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a szöveg tartalmi elemzése alapján arra következtetett, hogy a II. rendű felperesnek a közölték vonatkozásában nincs aktív perbeli legitimációja.

[112] A vizsgálandó mondat („Arra sem érkezett válasz, hogy a találkozóknak volt-e köze ahhoz, hogy személy5 fia, II.r. felperes is önálló bírósági végrehajtó lett”) ténybeli alapja az, hogy az alkotmánybíró a 24.hu újságírója által hozzá intézett megkeresésben foglalt négy konkrét kérdést nem külön-külön és részletesen, hanem átfogóan válaszolta meg. Nyilatkozatot tett a személy2-vel való találkozásainak körülményeit (idejét és az egyes alkalmak alapjául szolgáló eseményt) illetően és visszautasította a büntető ügygel érintettségére vonatkozó feltételezéseket. Ezt a választ értékelte a sajtószerző úgy, hogy az e-mailben szereplő negyedik kérdés („A kapcsolattartásnak van-e köze ahhoz, hogy fia, II.r. felperes is végrehajtó lett személy2 vezetése idején, akit szintén tanúként hallgattak ki a bűnügy nyomozása során?”) megválaszolása elmaradt. A vonatkozó szövegrészlet egyértelműen a II. rendű felperes végrehajtói kinevezésének okát firtató kérdés.

[113] A felek különbözőképpen értékelték az alkotmánybíró által szolgáltatott információkat, és a II. rendű felperes valójában azt kérte, hogy a bíróság ítélje teljeskörűnek a választ, amely arra is kiterjedt, hogy az alkotmánybíró találkozójának nem volt köze a II. rendű felperes kinevezéséhez. Ez a megállapítás a valós tényen (a válaszadás megtörténtén) belüli értékelés eredménye lehet. A sajtót megillető tartalomszerkesztői szabadság körébe tartozik ugyanis, hogy a rendelkezésre álló valós információt a sajtó hogyan értékeli, abból milyen következtetéseket von le. A II. rendű felperes által sérelmezett tartalom annak szöveggörnyezetében egyértelműen arra vonatkozik, hogy az alkotmánybíró – elszakadva a megkeresésben foglalt négy kérdéstől – csak általánosságban válaszolt az újságírónak, a konkrét kérdésre azonban nem adott egyértelmű választ. A II. rendű felperest azonban sajtó-helyreigazítás címén az a jog illeti meg, hogy a bíróságtól a reá vonatkozó tényállítás helyreigazításának elrendelését kérje. E kereseti kérelme tehát azért nem teljesíthető, mert a

sérelmezett rész nem reá, hanem az alkotmánybíró cselekvőségére vonatkozik, annak alperes által adott értékelését kifogásolja.

[114] A másodikként sérelmezett szövegrészlet tartalmi értékelésével sem lehet arra következtetni, hogy a II. rendű felperes bűncselekményt követett el, illetve, hogy más személy befolyásolásával érte el, hogy ne vonják büntetőeljárás hatálya alá. A rendelkezésre álló tények alapján a sajtóközlemény a büntetőeljárással érintett, közhatalmat gyakorló személyek kapcsolatrendszerét mutatja be.

[115] A Kúria szerint „a sajtószabadság érvényesülésének fontos része az, hogy a sajtó számára adott legyen annak lehetősége, hogy a tudomására jutott tényekből, adatokból következtetéseket vonjon le és erről kifejtse véleményét” (a Kúria Pfv.IV.20.849/2020/4. számú ítélete). Az írás azonban az olvasóra bízta a tényekhez kapcsolódó, a II. rendű felperesre nézve akár negatív következtetés levonását, azonban az írásban megjelenő való tények közlése nem feleltethető meg a való tények hamis színben feltüntetésének.

[116] Az írás megjelölt része való tényeket (a II. rendű felperes neve az ügyben előkerült, irodájának adatait a nyomozó hatóság a cégnyilvántartásból beszerezte, tanúként sem hallgatták meg) hamis színben – sem azok csoportosításával, sem bizonyos tények elhallgatásával – nem tüntet fel. A II. rendű felperes által e körben kiemelt szövegrészletekben a cikk írója nem állítja, és szövegösszefüggésükben vizsgálva sem közvetíti az átlagosan tájékozott olvasóknak, hogy a II. rendű felperes bűncselekményt követett el, illetve, hogy hivatalos személyek befolyásolása révén került el a vizsgálatot. Megmarad a tényközlés szintjén és e való tényeket nem tünteti fel hamis színben, a kereset erre vonatkozó része tehát ugyancsak alaptalan.

[117] Az I. rendű felperes szerint a harmadikként sérelmezett közlés azt a látszatot keltheti, hogy őt azért nevezték ki az települési Járásbíróság illetékességi területére, mert személy³ ott volt országgyűlési képviselő. További állításokat is megjelölt, amelyek szerinte ezt a látszatot erősítik.

[118] A bíróságnak ennek megfelelően azt kellett vizsgálnia, hogy a kifogásolt kijelentések az előbbi, hamis látszatot keltik-e. A sajtóhír támadott részeinek azonban – az I. rendű felperes érvelésével szemben – nem lehet az I. rendű felperes által meghatározott tartalmat tulajdonítani, elsősorban azért, mert a hír szerzője nem állított fel oksági kapcsolatot az I. rendű felperes kinevezésének körülményei (ideje és hatásköre), valamint személy³ képviselői működése között. Az írás való tényeket közölt, de azok alapján még összefüggéseket sem állított fel, a következtetések levonását az olvasóra bízta. Kétségtelenül rávilágított az I. rendű felperes illetékességi területének és az országgyűlési képviselő körzetének azonosságára, valamint a képviselő és az I. rendű felperes hivatali irodájának egy ingatlanon belüli jellemzőjére, de a szövegben nem teremtett köztük logikai összefüggést.

[119] Hamis színben feltüntetni – az Smtv. 12. § (1) bekezdésének megfogalmazásából is kitűnően való tényeket lehet. A való tények hamis színben feltüntetése azt jelenti, hogy az – egyébként való – tényeket a valóság egészéből kiragadva, téves következtetés levonására vezető módon kiemelve, csoportosítva, csak részben közlik, vagy a való tényekről olyan formában számolnak be, ami által azok adott személyre vonatkozó eredeti jelentéstartalma elvész, vagy hátrányosan változik meg, félreérthetővé válik.

[120] A hamis színben feltüntetés tehát olyan kommunikációs módot jelent, amely során a megszólaló egy vagy több való tényt olyan módon közöl, aminek eredményeként a befogadó személyt valótlan információhoz juttatja. Megvalósulhat való tények elhallgatásával, a való tények önkényes kiválasztásával és tartalmi szempontból foggyatékos közzétételével is, amely miatt a közölt tartalom téves következtetés levonására ad alapot. Nem feleltethető meg azonban ennek a közölt való tényekkel kapcsolatos olyan sejtetés,

sugalmazás, feltételezés, amelyet az olvasó egyértelműen a közlő személy bizonytalan vélekedéseként azonosít. Az ilyen közlés mindaddig a véleménynyilvánítási szabadság védett tartományában marad, amíg a kommunikációs tartalom (a való tények együttese) nem közvetít valótlan információt.

[121] Ha az alapul szolgáló tény is valótlan, annak hamis színben feltüntetése nem értelmezhető, hiszen ebben az esetben már az egyébként is valótlan állítás értelme, adott személyre vonatkoztatható jelentéstartalma változhat, ami sajtó-helyreigazítási perben a valótlan tényállítás helyreigazításával orvosolható.

[122] Az előbbiekhöz képest a sajtóközlemény való tényeket hamis színben – sem azok csoportosításával, sem bizonyos tények elhallgatásával – nem tüntetett fel. Az I. rendű felperes által e körben kiemelt szövegrészek szövegösszefüggésükben vizsgálva nem közvetítik az átlagosan tájékozott olvasóknak az I. rendű felperes által állított tartalmat. Az írás az olvasóra bízta a tényekhez kapcsolódó, az I. rendű felperesre nézve akár negatív következtetés levonását. Az írásban megjelenített való tények értékelése azonban nem jelenti a való tények hamis színben feltüntetését. Annak a körülménynek, hogy a közhangulat a végrehajtással, a végrehajtókkal kapcsolatosan a büntető ügy miatt hogyan alakult, az adott ügy szempontjából nincs jelentősége.

[123] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű felperes által közzétenni kért tartalom nem feleltethető meg annak, hogy bűncselekménnyel jutott a pozíciójához és annak sem, hogy a büntető ügyben érintett. A fellebbezésében ehhez képest az I. rendű felperes a hamis szín fennállását nem is ezzel teljesen egyező tartalommal adta elő, hanem azt kifogásolta, hogy az írás azt közvetíti az olvasók felé, hogy a személy³-családhoz évek óta több szálon kötődik. Ehhez képest a közzétenni kért valóság is mást közvetít, azt, hogy az I. rendű felperesnek nem volt tudomása arról, hogy az ingatlan kinek az érdekeltségébe tartozik.

[124] A bíróság a helyreigazítás szövegét a kérelem és ellenkérelem keretei között belátása szerint jogosult meghatározni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a kérelmet a felperes által megfogalmazottaktól elszakadva, illetve a felperes által később, a perben előadott értelmezést a szövegbe építve kell a helyreigazítást közölni. A II. rendű felperes által a hamis színeként a perben megfogalmazottak az előzetes kérelemhez képest más tartalmat, illetve többlettartalmat is megjelenítenek, amelyet az előzetes kérelem alapján a sajtószervnek nem volt lehetősége megvizsgálni. Az adott esetben tehát a helyreigazítás szövegét a felperesek változó értelmezése szerint kellene megfogalmazni, amit a sajtó-helyreigazítás törvényi szabályai kizárnak.

[125] Az elsőfokú bíróság a negyedik sérelmezett közléssel kapcsolatos jogi értékelést is helyesen végezte el. Az írás az I. rendű felperes bérelt irodája vonatkozásában valós tényeket közölt, azokat nem hamisította meg, hamis színben nem tüntette fel. Az I. rendű felperes által bérelt iroda valóban személy³ irodájával egy helyen volt és az ingatlan 2015 óta a cég² Kft. tulajdonában állt. A cégben személy¹ 2016. májusa óta együttes aláírási joggal rendelkezik, mint egyéb munkavállaló (képviselőre feljogosított személy), így az, hogy a cég működését befolyásolhatta, megállapítható. Az I. rendű felperes a fellebbezésében maga is elismerte, hogy az általa kiemelt szövegrész egyes közlései egyébként valós állítások. Erre tekintettel az alperesnek e tekintetben nem kellett a valóságot bizonyítania.

[126] Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az I. rendű felperes által hivatkozott hamis látszat (az I. rendű felperes évek óta több szálon fűződik a személy³-családhoz) olyan következtetés, amely a közölt tények továbbgondolása alapján felállított olyan feltételezésnek minősül, amely az átlagolvasóban valószínűsíthetően nem alakul ki.

[127] Az elsőfokú bíróságnak az ötödik sérelmezett közléssel kapcsolatos, keresetet elutasító döntése is helyes.

[128] A felperesek következtelenül érveltek azzal, hogy az alperesnek a nyomozás során keletkezett irat („tisztázatlan eredetű feljegyzés”) a közölt adatok büntetőeljárásból származó voltát és tartalmát bizonyítania kellett volna. Jelentősége van azonban annak, hogy a felperesek mind az előzetes eljárás során megküldött helyreigazítási kérelemben, mind a keresetlevélben hamis látszateltetésre hivatkoztak. A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma által elfogadott, PK 14. számú állásfoglalás I. pontja alapján kialakult és a Kúria számos eseti döntésében megjelenített jogértelmezés szerint a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. E bizonyítási kötelezettség ugyanakkor csak abban az esetben terheli, ha a felperes vitatja a közölt tényállítás valós voltát, vagyis valótlan tényállítás helyreigazítását kéri. A jelen ügyben azonban a felperesek az előzetes kérelemben és a keresetlevélben nem a velük kapcsolatban közölt állítások valótlanosságára hivatkoztak, hanem való tények hamis színben feltüntetését sérelmezték. Ez pedig fogalmilag kizárta tette az alperes ténybizonyítási kötelezettségét.

[129] A hatodik közléssel kapcsolatban az I. rendű felperes fellebbezésében azt állította, hogy a cikk valótlanul kelti azt a látszatot, hogy a „szoros kapcsolat” egy jogellenes kapcsolódási szál a Magyar Bírósági Végrehajtó Karhoz, a teljes cikkszöveg értékelése pedig az olvasóban azt a benyomást alakítja ki, hogy a személytől kapott kinevezésen és a tőle bérelt irodán kívül az I. rendű felperes anyagi hasznot is húz az alelnökkel közös iroda működtetésével. A vonatkozó szövegrészlet első mondatában megfogalmazott „szoros kapcsolat” a szerző értékelése, amely azon a való tényen alapul, hogy az I. rendű felperes és a végrehajtói kamara alelnöke kölcsönösen tulajdonosok egymás irodáiban. Ezen való tényeket a sérelmezett közlés második mondata tartalmazza, a tényeket pedig hamis színben – sem azok csoportosításával, sem bizonyos tények elhallgatásával – nem tünteti fel. Nem valósít meg hamis színben feltüntetést a teljes szöveg összefüggéseiben való értelmezése sem, a korábban már közölt tényektől különböző, további tények közlése azzal a logikai következtetéssel, hogy az I. rendű felperes szoros kapcsolatban van az alelnökkel, sajtóhelyreigazítási keresettel érdemben nem támadható. Ezért a kereset erre vonatkozó része is alaptalan.

[130] A Szegedi Törvényszék és a Szegedi Ítéltábla által elbírált ügyben kifejtettek a Fővárosi Ítéltáblát nem kötik. Az e határozatokban foglalt megállapításoknak a jelen ügyben jogi jelentősége nincs, mert a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) bekezdés *b)* pontjának és a Pp. 346. § (5) bekezdésének egybevetett értelmezéséből következően, a bíróságok számára a Kúria közzétett határozatai szolgálnak a joggyakorlat irányítójául. A „Kúria közzétett határozata” pedig azt a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatot jelenti, amelyet a Bszi. 41/B. § (1) bekezdése alapján a Kúria 2012. január 1-je után hozott, és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében is közzétett. A Pp. 346. § (5) bekezdéséből következően a bíróságnak az e döntésektől – és nem az alsóbb fokú bíróságok konkrét döntéseitől – való eltérést kell ítéletében megindokolnia.

[131] A kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

[132] A Pp. 364. § utaló rendelkezése szerint irányadó 81. § (1), (2) és (5) bekezdése, a 83. § (1) bekezdése és a 499. § (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felpereseket egyetemlegesen kötelezte a hírportál üzemeltetője részére az alperes jogi képviselőjének munkadíjából álló másodfokú perköltség megfizetésére. Annak mértékét az Ükr. 2. § (1) bekezdés *a)* pontja szerint, az alperes költségjegyzékében foglalt összeggel egyezően határozta meg 108.000 forint összegben.

[133] A tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel meg nem fizetett, személyenként 48.000 forint fellebbezési illeték megtérítésére is a pervesztes felpereseket kötelezte a

másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése alapján, az Itv. 39. § (3) bekezdés *c)* pontjára, a 42. § (1) bekezdés *a)* pontjára, a 46. § (1) bekezdésére, és a 62. § (1) bekezdés *f)* pontjára tekintettel.

[134] Az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a fizetendő illeték a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől – a jelen esetben az ítéltáblai határozat meghozatalának napjától – számított 60. napon esedékes a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

[135] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felpereseket, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben a fél az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2023. november 16.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró